No. 65.

1845
ZEGELEN

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 30 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt, voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— De *Mainzer Ztg.* meldt uit Oppenheim van den 19. Mei. Een merkwaardig natuurverschijnsel is in de nabij gelegen mark van Dienheim waargenomen. In den afgeloopen nacht namelijk, liet de aarde in de hoogstgelegene wijnbergen los en rolde naar het aan den voet des bergs gelegen vlek Dienheim. De weg, alsmede de aan denzelven grenzende muren, werden op eene breedte van 15 tot 20 voet van hare oude plaatsen gerukt. Er ontstonden verzakkingen van 20 tot 30 voet diepte, in welke muren en wijnstokken nederstortten. Alle wijngaarden in een district van ongeveer 50 morgen werden verplaatst en de wijnbergen, die anders vlak waren, kregen eene golvende oppervlakte, daar zich op dezelve heuvelen en dalen van 10 tot 20 voet diepte vormden; bovendien bespeurt men in alle velden scheuren en spleten, en heden, des avonds, heeft de beweging nog niet opgehouden. Het schijnt, dat onderaardsch water oorzaak van deze gebeurtenis is, die reeds in het jaar 1776 op eene soortgelijke wijze heeft plaats gehad. Alle wijnbergen van dit district zijn meer of min verwoest.

— Uit Koningsbergen schrijft men: „Bij den overtogt van *Napoleon* over de Beresina, na de vlugt van Moskau, op den 26. en 27. Nov. 1812, vonden duizenden menschen hun graf in die rivier, maar ontelbare kogels, bommen en granaten geraakten ook in dezelve. Eerst kortelings heeft men bedacht, die voorwerpen op te visschen, en reeds zijn 3 scheepsladingen van dezelve naar Dantzig gekomen en voor oud ijzer verkocht. Bij het smelten van deze kogels, barste er nog eene gevulde granaat. De uitbarsting was echter niet belangrijk en veroorzaakte geene schade."

ENGELAND.

LONDEN, den 24. Mei. In de zitting van het Huis der Gemeenten van gisteren heeft sir *Ch. Napier* het ministerie gelaakt nopens den weinigen aanbouw van stoomoorlogschepen. De heer *Soames* weersprak hem, door te zeggen, dat Engeland 104 stoomschepen bezat, en 150 stoombooten voor den handel, die spoedig in oorlogstoomschepen kunnen ingerigt worden; eene stoomzeemagt, welke zich tegen die der geheele wereld kan meten.

— Laatstleden Dingsdag heeft de hertog van *Wellington* in groot gevaar verkeerd van overreden te worden, door eene kar, die hem, terwijl hij in het Park wandelde, in snelle vaart tegen het lijf reed, zoodat zijn arm en schouder beduidend beleedigd werden, en hij, ware hij gevallen, denkelijk verpletterd zou zijn geworden. De Hertog heeft de zaak voor het hof van politie gebragt, en aldaar zelf verslag van het gebeurde gegeven, niet, zeide hij, om den voerman, uit persoonlijk misnoegen, in ongelegenheid te brengen, maar om, in het belang der openbare veiligheid, het onbesuisd rijden van vele voerlieden te helpen tegengaan. De man is tot eene boete van vier ponden sterling, of, bij gebreke daarvan, tot eene maand gevangenis verwezen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 24. Mei. In deze oogenblikken, dat er in gansch Europa eene algemeene klagt wordt aangeheven over het verregaand schrale weder en het gemis van nagenoeg alle zon, heeft het *Journal des Débats* vermeend, zijne verkleumde Europeanen niet beter te kunnen troosten, dan door hen indachtig te maken, hoeveel akeliger hun lot zou zijn, indien zij, in plaatse van over eene te flaauwe, over eene sterke, alles verzengende zon, zoo als die in Senegal, te klagen hadden; het is een waar pleidooi tegen de Senegaalsche zon, hetwelk het *Journal* aanheft; zie hier eenige zinsneden er van:

« In die verzengde landstreken bestaat er eene zaak, die de Europeaan in zijne Noorder landstreken had geleerd te beminnen en te aanbidden, en van welke hij daar eenen onoverkomelijken afkeer bekomt; die zaak is de Zon. O Dichters, die in uwe verzen al uwe loftuitingen aan de zon der keerkringen wijdt, ten koste van de zon van Europa, die gij met de benaming van bleeke-, van opera-zon durft bestempelen; dat het lot u doeme om slechts een enkel uur door te brengen, blootgesteld aan de stralen van de middag-zon van Senegal, en de geestdrift zal u in den vorm van eenen zweetregen ten voorhoofd uitbreken. Dan eerst zult gij begrijpen, hoe veel ware poëzij er gelegen is in eene graauw geappelde bewolking en in een zon, die blanke latuw en blanke vrouwen gedoogt.

« In Senegal is de zon, als het ware, de algemeene vijandin; de geneeskunde stelt haar buiten de wet, als het *principium et fons* (*het beginsel en de bron*) van alle mogelijke ziekten. Zoodra zij begint te schijnen, vlugt de blanke binnen in zijn huis, om er niet weder vor zonnenondergang uit te komen; en moet hij al eens allernoodwendigst uit, zoo beschut hij zijne oogen met groene brilglazen tegen de zon, en beschermt hij zijnen rug tegen hare brandende stralen, door het gevaarte van eenen onmetelijken parasol.

« Men moet eenigen tijd in den gloeijenden oven van Senegal hebben doorgebragt, om op den thermometer de kracht van de woorden: *Hette van Senegal*, genoegzaam te begrijpen. Wanneer de Europeaan er, door de hette afgemat, op een rustbed ligt nedergevallen, onmagtig zich te bewegen en zelfs buiten staat eenigen verkwikkenden slaap te genieten, dan zweeft het verlaten vaderland hem in vreemde verschijningen voor den geest, zijne verbeelding toont hem zijne vrienden, die het geluk mogen smaken, ijskegels aan hunne glazen te zien hangen, die het genoegen kunnen hebben om, bij verkoudheid, met gewatteerde jassen uit te gaan, en dat er zelfs zijn, aan wie, o toppunt van geluk, de neus en de toppen van vingers van koude verstijven. Een warmen jas noodig te hebben en daarin te sterven, heeft mij in Senegal wel eens de hoogst verfijnde weelde toegeschenen. »

Na deze beschrijving van de liefelijkheid der Senegaalsche zon, verdiept het *Journal* zich wijders in de aangenaamheden van de musquiten en verdere insecten, de onvermijdelijke gevolgen der, tot verschroeijens toe, koesterende warmte.

— Een grijsaard van 82 jaren, een arm koopman in hazenvellen te Clamecij, heeft van een anderen grijsaard te Milun eene som van 750,000 frs. geërfd.

— Op een dorp van het arrondissement van Lodeve is een eeuweling overleden, welke den ouderdom van 110 jaren had bereikt, en geen gebrek had, ofschoon hij een groot liefhebber van tabak en brandewijn was.

BELGIE.

— Te Ichtighem is, den 25. Mei, een geweldig onweder losgebarsten. De donder is op den toren gevallen, en heeft groote schade aan denzelven toegebragt. De haan van den toren is gebroken en weggerukt. Bijna alle de ruiten langs den zuidkant der kerk zijn verbrijzeld. Een kind, hetwelk zich in de kerk bevond is door den bliksem getroffen en lam geslagen.

— De kunsten leiden in Frankrijk tot hoogere bestemmingen dan in ons *gelukkig* landje. Wanneer een kunstenaar alhier het kruis van *Leopold* verkrijgt, mag hij zich gelukkig achten. Bij onze zuidelijke naburen gaat het er wat anders: daar voert hun talent als schilder de kunstenaars tot hooge waardigheden in den staat. De heer *Horace Vernet*, zoo men beweert, zal tot pair van Frankrijk en baron benoemd worden. Aldus handelende, zal de fransche regering er in gelukken eene werkelijke waarde aan den rang van baron te geven.

Talent en deugd vormen den waren adel, en de kunstadel die door monarchen ingesteld wordt, verheft den verdienstelijken man niet, die er toe benoemd wordt, maar wordt veeleer zelf door deze instelling in innige waarde verhoogd. (*Antw. H.*)

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 27. Mei. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van gisteren is de algemeene beraadslaging geopend over de door *negen* leden gedane voorstellen, tot herziening der Grondwet.

De Heer *Schooneveld* zegt, dat de verdediging der onderscheidene voorstellen eigenaardig tot de taak der voorstellers behoort. Na de uitmuntende beantwoording op de in de afdeelingen gemaakte bezwaren, is het ook gebleken, dat die taak niet boven hunne kracht is. Het onderzoek der voorstellen is echter zoo gestreng geweest, deze zijn zoo algemeen afgekeurd, dat zij, die deze algemeene afkeuring niet deelen, onder welke laatste de redenaar zich schaart, niet spoedig genoeg hunne wijze van zien kunnen kenbaar maken. Spreker is en blijft steeds een sterke voorstander van de verbetering onzer instellingen. De verandering zou weldadig voor regering en natie werken; zij zou de kracht der regering versterken en meerdere eensgezindheid tot stand brengen. — De voorstellen zijn intusschen, zegt men, te ver en te overdreven, maar de vergadering is nog meer overdreven, door de voorstellen algemeen af te keuren. De neiging der menschen is steeds, om tot uitersten over te slaan. De redenaar meent in dezen, in het midden der beide uitersten te verkeeren.

De Heer *Verwey-Mejan* onderzoekt 1°. wat zich over Grondwet-herziening in het algemeen laat zeggen, en 2°. de thans voorgestelde.

De spreker komt tot de slotsom dat 1°. herziening der Grondwet wenschelijk is, omdat de eerbied voor, het vertrouwen in de bestaande verzwakt en geschokt is; 2°. dat zij verbetering van redactie en stijl dient te ondergaan; en 3°. dat de herziening ook noodzakelijk is, om onderscheidene punten beter te regelen, als wegens de uitleveringen, het dragen van de Luxemburgsche kroon, onderwijs, eeredienst, ministeriële verantwoordelijkheid, bepaling der geldmiddelen, ook in verband tot de koloniën, enz. De spreker staat in het bijzonder stil bij het laatste punt, als noodig voor eene goede contrôle. Een rekenwet kent de Grondwet ook niet. Ondanks dertig jaren rust en kalmte zag Nederland zich echter één oogenblik tot bijkans aan den rand van het staats-bankroet. Hierdoor kan, naar menschelijk vermogen, voor de toekomst beter gewaakt worden. En wie twijfelt er aan, dat de ondervinding geleerd heeft, dat men hier moet hervormen? Spreker acht dus eene Grondwets-herziening nuttig, noodzakelijk, in het belang des Vaderlands.

Intusschen had spreker liever gezien, dat voorstellen tot herziening van dat belang van de regering, dan van de Kamer waren uitgegaan.

De Heer *Telting* heeft zich met de zinsnede nopens de herziening in het adres, vereenigd, in de hoop, dat de noodig gekeurde verbeteringen van de Regering zouden uitgaan en in de verwachting, dat zij zouden strooken met de beginselen van ons staatsverdrag. Hij vindt in de zucht, om eigen zaken te beheeren en de bemoeizucht der algemeene regering tegen te gaan, de ware Nederlandsche vrijzinnigheid. Spreker verlangt van een aantal punten in de Grondwet herziening te hebben, als betere bepalingen omtrent de vreemdelingen, wijziging der bepalingen nopens het sluiten van traktaten; wering van kwistigheid in het verleenen van pensioenen; betere waarborgen omtrent de koloniale geldmiddelen, echter met behoud van het opperbestuur aan den koning; betere omschrijving van het regt van gratie, van de ministeriele verantwoordelijkheid, regterlijke magt, militie en schutterijen, ten einde de financiele kracht des lands behoorlijk hieromtrent kunne wor-

---

BUITEN DEN WAARD GEREKEND.

Nog op het laatst van 1809 was een der oude huizen van de *Rue St. Croix de la Bretonnerie* te Parijs door twee oude mannen en eene dienstmeid bewoond. De beide grijsaards kwamen dat jaar om het leven, de eene door het vuur, de andere door verstikking, terwijl het huis een prooi der vlammen werd. De dienstmeid heeft hare meesters tot in 1815 overleefd, en eerst op haar doodbed heeft zij de ware oorzaak aan het licht gebragt der gebeurtenis, die wij nu zullen mededeelen.

De heeren Legrand en Dumont waren twee oude kooplieden, die hunne zaken aan een kant hadden gedaan, en door overeenkomst van neigingen en omstandigheden, sterk aan elkander verknocht waren. Beiden ongehuwd, rijk en gierig, hadden zij besloten, ten einde hun het geluk, ieder voor zijn hoofd, minder duur zou te staan komen, om zamen, en voor gemeene rekening te leven. Met dat oogmerk, hadden zij een en hetzelfde huis betrokken, en uit Picardië eene arme vrouw ontboden, die door een huwelijk tusschen beider familie de nicht was, zoo wel van den eenen als den anderen, ofschoon zij geen bloedverwanten waren. Die toevallige omstandigheid was hun om meer dan eene reden gunstig. De groote armoede van hunne aanstaande huishoudster, gaf het vooruitzigt op eene gemakkelijke en aanzienlijke vermindering op het gewone loon, behalve dat de familiebetrekking hun regten gaf, waarvan beide ruimschoots gebruik dachten te maken, ieder in zijn bijzonder belang. Onze beide vrekken, lieten er, om zoo te zeggen, geen gras over groeijen, en ontboden terstond die kostelijke nicht. Margareta, zoo heette zij, weduwe zonder kinderen, toonde zich niet minder bereidvaardig, en twee dagen daarna aanvaardde zij hare nieuwe betrekking.

Margareta was over de vijftig; zij was dor en mager, maar nog vlug en voor 't minst zoo inhalig als hare ooms gierig waren; de schijn van spaarzaamheid, die daaruit ontstond, beviel de grijsaards ongemeen.

Het ging iedereen naar wensch. Men leefde in eene volstrekte afzondering, bezuinigde veel, en was er gedurig op uit, om nog meer te besparen. Margareta toonde voor beide hare meesters even veel verknochtheid, en had gelijke zorg voor de aamborstigheid van den eenen, en de tering van den anderen. De buren lachten en hielden er allerlei vertelsels op na omtrent dat zonderlinge huishouden; doch de kleine gemeenschap liet hen praten, en sloot het oor en de deur, voor alle onbescheiden indringers. 't Was inderdaad een zeldzaam schouwspel, dat leven in het gemeen van drie wezens vreemd aan de wereld, zonder vrienden, schier zonder eenige betrekking naar buiten; enkel verbonden door een gevoel van eigenbelang, door de dubbele zelfzucht der gierigheid en van den ouderdom; drie levens zonder doel of nut, drie koude verschrompelde harten aan elkander gehecht.

De Heer Legrand bewoonde op de tweede verdieping van het huis drie vertrekken, de keuken daaronder gerekend. De Heer Dumont had eene kamer eene verdieping hooger; en Margareta sliep in een kabinetje naast de kamers van den heer Legrand. Twee maal daags, met het slaan van elf en van zes uur, kwam de heer Dumont met zijn vriend een sober maal deelen. In de achttien jaren, die de gemeenschap duurde, had de heer Dumont slechts tweemaal het bestemde uur laten voorbijgaan.

Het voornaamste vertrek van den Heer Legrand verdient om deszelfs aanzien, en vordert voor het regt verstand van dit verhaal eene bijzondere opmerkzaamheid. Het dient te gelijk tot gezelschapskamer en tot eetzaal, en vertoont eene zonderlinge mengeling van welgesteldheid en van armoede. Het meestuitkomende meubelstuk is een groote ziekenstoel, waar de Heer van het huis geregeld acht uren daags in doorbrengt, sedert het tijdstip, nu veertig jaar geleden, dat het hem bij erfenis ten deel viel. Die stoel heeft tot de nalatenschap van Mevrouw Legrand behoord, de moeder van den tegenwoordigen eigenaar. De goede dame is er op haar acht en zeventigste jaar in gestorven, nadat zij er de twintig laatste jaren van haar leven in eenen staat van verlamming in had gesleten. Van daar de wankele toestand en het zonderlinge voorkomen van den alouden armstoel, waarvan het overtrek met een groot aantal lappen prijkt van allerlei kleur en gedaante.

Rondom dat eerwaardig familiestuk staan doorgaans op bescheiden afstand vier stoelen met paardenharen zittingen, waarvan het roodgeverwde hout met behulp van den tijd grootendeels deszelfs natuurlijke kleur heeft hernomen. Eene notenboomhouten tafel met vakken dient beurtelings tot eet- en speeltafel, en vervult ook wel tusschen de twee vensters de rol van penanttafel. De schoorsteen is in den stijl der vorige eeuw gebouwd, hoog en diep. De mantel draagt eene bronzen pendule in de gedaante van de eene of andere hoofdkerk. Daarboven prijkt in een vergulde lijst de beeltenis van de moeder van den heer Legrand. De muren zijn met behangsel bedekt, waarvan de tijd kleur en teekening heeft uitgewischt. Op den uitgesleten vloer ligt eene stroomat, die op vele plaatsen loslaat, en den naakten grond vertoont.

De heer van 't huis telt blijkbaar tachtig jaar. Hij is groot, mager, geel van gelaatskleur. Zijne uitgedroogde huid lijkt veel op beweegbaar perkament; zijne dunne doorgaans geslotene lippen, zijne doffe oogen, waarvan de leden in gedurige beweging zijn, geven aan zijne wezenstrekken, buitendien tamelijk regelmatig, eene uitdrukking van valschheid. Voor het overige draagt zijn gelaat teekenen van scherpzinnigheid. In dat opzigt vertoont hij een treffend kontrast met zijn vriend, wiens voorkomen niets heeft, dat hem boven het gemeene, het alledaagsche verheft. Deze is niet onder dan zestig jaar; hij is kort, dik en bol, schoon

den geraadpleegd; de zaak van het onderwijs, dat niet bij besluiten moet worden geregeld en de wegruiming van bepalingen, die aan de toepassing van het stem- en kiesregt in den weg liggen. Niet eene doorloopende herziening, maar slechts enkele wijzigingen zijn noodzakelijk, en het is te hopen, dat het der Regering thans blijken zal, welke de ware wenschen der Kamer zijn.

De tegenwoordige voorstellen van den kant der Kamer kunnen aanleiding geven tot verwijdering en misnoegen tusschen staatsmagten geenszins om iets goeds tot stand te brengen.

De Heer *Boreel* twijfelt niet aan het lot van het voorstel; maar hij wil niet deelen in de verantwoordelijkheid der te nemen beslissing. Hij is overtuigd, dat de regering en de meerderheid der Kamer zich dezelve maar al te zeer zullen beklagen. Hij betwist dat de Kamer het initiatief niet zou bezitten. De vraag is hier alleen, wat het belang des Lands vordert niet wie het voorstelt, of dat andere takken van wetgeving het al dan niet zullen goedkeuren. Spreker vreest, dat vele leden zich zullen vergissen, als zij denken, dat de herziening alsnog van den kant der Regering zal uitgaan. Het tijdstip tot herziening is thans uiterst geschikt; de behoefte wordt al meer en meer gevoeld; door de verwerping van het voorstel, zal de vergadering hare zedelijke kracht verliezen, en de Regaring zal eenmaal vruchteloos bij haar hulp en ondersteuning inroepen.

De Heer *Druybesteyn* is volstrekt tegen het voorstel, als zullende leiden tot verwerping van voorvaderlijke instellingen. Hij zou aan vele verbeteringen zijne toestemming niet weigeren, wanneer ze van de Regering uitgingen; maar aan verandering van beginselen kan hij zijne toestemming niet geven. Regtstreeksche verkiezingen zullen geen voordeel aan den staat aanbrengen; aanleiding geven tot omkooping en kuiperij. De Regering kan daarop zeer goed invloed uitoefenen. De aard des Nederlanders komt overeen met de opgewondenheid van elders. Het getal petitionarissen is betrekkelijk zeer gering, vooral wanneer men daarvan aftrekt degenen, die niet weten, wat zij geteekend hebben, of dit hebben gedaan op aandrang van anderen. De wensch der Natie strekt tot verbetering, tot geene ommekeer van zaken. Bij een eerlijk en naauwgezet bestuur van finantiën; bij bezadigden gang van zaken; bij bevordering van handel en landbouw; bij vereenvoudiging van belastingen en verligting, zoo mogelijk, daarbij heeft het land dadelijk belang. En in het vervolg, als de Koning de overtuiging van de noodzakelijkheid eener herziening zal erlangen, dan zal Hoogstdezelve gewis niet aarzelen, de daartoe strekkende voorstellen te doen en dan kan de herziening tot wezenlijk heil des lands strekken.

De heer *Duymaer van Twist* verlangt herziening, doch geen geheëlen ommekeer van stelsel. Ontwikkeling, verbetering wenscht hij, b. v. ontwikkeling van den grondslag der verkiezingen. Zonder der Kamer het initiatief te betwisten, betreurt hij echter, dat men van dat regt thans gebruik heeft gemaakt. Dit heeft de zaak niet bevorderd. Velen, die de Herziening voorstaan, zijn door den omvang van het voorstel afgeschrikt. Hij wil de beraadslagingen niet vooruitloopen; maar hij twijfelt, of er wel een eenig voorstel zal worden aangenomen, althans door de verschillende takken van wetgeving. Ware het voorstel zoodanig, dat het bijval had kunnen vinden, dan ware het welligt anders geweest. Hij had steeds gehoopt, dat de Natie de herziening als eene weldaad uit de handen des Konings zou hebben ontvangen. Deze weg is niet gevolgd. Hij wanhoopt nog niet aan eene herziening, die van de Kroon zal uitgaan. Nu echter eenmaal het voorstel is gedaan, zal hij zich niet voegen bij hen, die alles afkeuren; want hij erkent, dat er veel goeds in gevonden wordt. Hij zal alzoo aannemen, wat hem zoodanig toeschijnt.

De heer *Menso* is van oordeel, dat de Grondwet wel voor veel verbetering vatbaar is, maar dat de behoefte daaraan niet zoo groot en de noodzakelijkheid niet zoo dringend is. Hij is ook niet overtuigd, dat daardoor het heil des Volks zal worden bevorderd. Het voorstel strekt zich niet alleen tot het noodzakelijke, maar tot het wenschelijke, naar der voorstellers meening, uit. Het voorstel nopens de koloniën zou den ondergang derzelve na zich slepen; die nopens de regterlijke magt en andere komen hem onaannemelijk voor: de regten der Kroon worden niet gehandhaafd, noch geëerbiedigd; wat zal het gevolg van het voorstel zijn: eene gedeguiseerde republiek, en het *ôte-toi de la, pour que je m'y mette* zou op die wijze weldra in Nederland ingevoerd zijn. In Engeland en Frankrijk bestaan vele regten of vrijheden slechts op het papier. De noodzakelijkheid der voorstellen moet worden aangetoond. Dit is door de voorstellers niet overtuigend geschied.

De Heer van *Heloma* deelt niet in de algemeene bezwaren tegen het voorstel. De Kamer heeft het regt tot het doen van het voorstel. De redenaar zal aan verscheiden voorstellen zijne goedkeuring hechten.

De Heer *de Backer* acht de herziening der Grondwet noodzakelijk. Hoezeer hij gaarne gewenscht had, dat de daartoe strekkende voorstellen uitgegaan waren van de Kroon, zoo kan hij uit dien hoofde, niet alle de aangeboden voorstellen afstemmen. Hij zal die voorstellen aannemen, die hem noodzakelijk voorkomen, en verwerpen wat hij als niet noodzakelijk beschouwt.

De Heer *Storm* herinnert, dat hij in 1840 behoord heeft tot het elftal leden den dubbele Kamer, die al de voorstellen tot herziening der grondwet, uit hoofde van derzelver onvolledigheid, hebben afgekeurd. Het gevoelen van die elf stelselmatige tegenstanders is sedert ten volle bevestigd. De gebeurtenissen hebben de meening wegens het gebrekkige en onvolledige der staats-instellingen, al meer en meer versterkt. Na vele doorgebragte droevige omstandigheden, was eindelijk de tijd aangebroken, om eene nieuwe, meer volledige herziening te ondernemen. Toen hij ontwaarde, dat de Regering niet geneigd scheen daartoe te besluiten, had hij zich met genoegen aan acht zijner ambtgenooten aangesloten. Hij deed dit, niettegenstaande vele zijner geloofsgenooten sedert 1840 voor eene herziening terugdeinsden, uit vreeze dat er bij die gelegenheid vroegere stellingen weder zouden worden ingeroepen. Die vrees was echter geheel zonder grond. Dergelijke middelen zijn meermalen gebruikt, om velen van eene staatshervorming af te schrikken. De gebreken der grondwet zijn dagelijks meer en meer uitgekomen. Het schijnt den redenaar toe, dat het staatkundig is, thans tot eene herziening over te gaan, omdat ook de vertegenwoordigers van Limburg aan de hoogste staatsbelangen kunnen deel nemen. De Redenaar toont de gebreken der grondwet aan. Hij betoogt, dat alle gehechtheid van de Natie aan dezelve gemist wordt; dat integendeel hare bepalingen algemeen worden afgekeurd, en dat de gevolgen van het onveranderd laten derzelve, onberekenbaar zijn. Groot en algemeen was dan ook de belangstelling en deelneming, die het voorstel heeft ondervonden. Meer dan 6000 personen, tot de gegoedste burgers van den staat behoorende, hebben zich, tot deszelfs aanneming, tot de Kamer gewend. Bovendien zijn nog 700 toetredingen bij de voorstellers ingekomen. Daaronder komen namen voor, die men met het grootste genoegen zal ontwaren. Zij zullen ter inzage van de leden worden nedergelegd. Uit alle provinciën, door de deftigste burgers, door de gegoedste en kundigsten in den lande zijn petitien aangeboden. Zelfs leden van de Provinciale-Staten, van de stedelijke raden, van gemeente-besturen, burgemeesters, wethouders, assessoren, kiezers, stemgeregtigden, handelaren, grondbezitters, enz. treft men onder de verzoekers in menigte aan. Die algemeene deelneming is zijne verwachting verre te boven gegaan. Zij getuigt van de verlevendiging van den Nederlandschen geest. En dit resultaat is verkregen, niettegenstaande alle tegenwerkingen en alle aangewende pogingen, om de stem des volks te smoren. Zal men dan nog beweren, dat het voorstel geen ingang heeft gevonden bij de Natie; zal men dan nog doof zijn voor de stem van hen, die niet doof waren, toen het er op aankwam, om offers te brengen tot behoud van de onafhankelijkheid en van het crediet van den Staat? Uit volle overtuiging zal hij al de aangebodene voorstellen aannemen.

Het vervolg der beraadslagingen is bepaald op heden.

VLISSINGEN, den 29. Mei. Zijne Excellentie de Gouverneur-Generaal van Nederlandsch Indie *Rochussen*, is gisteren morgen, met het Koninklijk stoomjagt *de Leeuw*, alhier gearriveerd.

Ingezonden Stukken.

'S GRAVENHAGE, den 26. Mei 1845.

Er zijn hier tweeërlei soort van menschen; het eene gaat gebukt onder de ministeriele roede, het andere is dezelve ontwassen. Voortijds waren er ministerielen en anti-ministerielen; thans zijn degenen die gebukt gaan onder de roede nog anti-ministerieelder, dan zij die dezelve trotseren; zij verfoeijen hunne chefs, zij verfoeijen hunnen stand, maar moeten zich, om den broode, onderwerpen. — Zij moeten spreken de woorden hunnes meesters, zijne gebaarden naäpen en zelfs denken naar zijne gedachten. Dezer dagen heeft een dezer ongelukkigen, ongelukkiger dan het stom gedierte des velds, eene belangrijke reprimande van zijn opgeblazen en onverdragelijken meester gehad, omdat hij in een koffijhuis zijne schouders had opgehaald: dit paste niet voor een ambtenaar, wanneer de daden der regering werden afgekeurd; hij moest die verdedigen; hij moet van heiligen ijver blaken, om voor alle stommigheden in de bres te springen. Schouders ophalen is zoo goed als afkeuren, ja erger, het is eene misdaad in den ambtenaar, strafbaar op hem en zijne kinderen tot in het vierde geslacht. Om te toonen dat het de verantwoordelijke !!! despootjes ernst is, zijn reeds een paar verdienstelijke hoofd-ambtenaren weggezonden en nog na hunne wegzending op de hatelijkste wijze vervolgd en belasterd

Om voorts klem aan dit fraaije stelsel bij te zetten, speelt ook de spionnage hare rol. Eenige verachtelijke wezens, lang door de openbare meening aangeduid en van alle weldenkenden geschuwd, waren rond in koffijhuizen en societeiten en brengen hetgeen zij opvangen over, en zoo zij niets over te brengen hebben, verzinnen zij hetgeen wel had kunnen worden gezegd en dus wel hier of daar gezegd zal zijn.

Men is er intusschen op verdacht, om tegen deze *alliance* van dwang, blinde onderworpenheid en lage spionnage, een verbond op te rigten, waarvan zullen uitgesloten worden, zonder eenig omzien, ook de hoogste personaadjes, die maar het minste met de ministeriele kwalen van den dag zijn behebt.

De clairvoyante, waarvan ik onlangs sprak, beweert bij zeker wel bekend persoon te hebben gezien twee lijsten, eene der *blanken* en eene der *zwarten*; het doel derzelven konde zij niet duidelijk uitdrukken, het kan met het voorgaande in verband staan. — Zij kon maar eenen naam opgeven, hij was die van den ex-minister, thans gouverneur, welke men hier aan Zeeland benijdde; naast den naam stond zijn welgelijkend portret; hij was uitgeteekend muggen vangende en men had hem den bijnaam van den *schoolmeester* gegeven; of die was overgenomen uit de *Mystères de Paris* is te betwijfelen.

De afkeuring der overdragt van den rijnspoorweg is algemeen; men ziet daarin den val van den heer SCHIMMELPENNINCK, ofschoon men tevens overtuigd is, dat zijne vervanging weder een stap achteruit zal zijn.

De candidaten zijn de Muggenvanger bovengenoemd, Ridder !!! VAN RAPPARD en FABER VAN RIEMSDIJK. God beware het arme vaderland!

Sommige van onze excellentiën hebben een alphabetisch register der petitionarissen aangeschaft, ten einde bij elke gelegenheid met een oogopslag deze kwaadwilligen te kunnen herkennen en straffen; zij schamen zich dan ook niet, om aan elk petitionaris die iets verzoekt, zijn petitionnement voor de voeten te werpen en voegen er zelfs bij: DAT ALZOO IS DE WIL DES KONINGS. Bij het vervullen van eenen post is alzoo niet de vraag, wie is de kundigste en geschiktste, maar is de eerste vraag: is hij ook petitionaris, zoo ja, al ware hij dan ook de eenigste die in staat *was* den post goed te vervullen, valt er aan zijne benoeming niet te denken; *zoo*, zeggen sommigen, IS DE WIL DES KONINGS; liever een domoor, dan een petitionaris, dit volgt er uit. — Den petitionarissen blijft nu niets over dan ook zulk een alphabetisch register aan te schaffen en elkander te ondersteunen *overal* en *in alles*. Men sluit hen uit, zij moeten zich dus vereenigen. Het zal ook gebeuren, verantwoordelijke excellentien, die zoo wonderbaarlijk uwe verantwoordelijkheid verstaat en den Koning tot Koning eener partij maakt. Arme Koningen! maar, quos Jupiter vult perdere prius dementat.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. Mei. Sedert den 27. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Augusta Catharina, J. Lucas, Riga, timmerhout; Willemina, R. J. Kwakenburg, Neufeld, tarwe; de Broederliefde, J. Plummer, Greifswald, garst; Peace, T. Bedwelt, Liverpool, stukgoed, Abeline, H. M. Ibsen, Aarhuus, Johanna, E. E. Evers, Bremen, Calypso, S. Jorstad, Koningsberg, alle raapzaad; Gordon, J. Hern, New-Castle, stukgoed; Concordia, J. E. Schutt, Straalsund, garst; Maria Christina, J. Borchers, Nordhaven, tarwe; Sarah, H. H. Bunderup, Frondheim, koper en traan.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Der 4 Geschwester, F. E. Eckhoff, Hamburg, stukgoed, la Reine, J. R. Jansen, Hull, vlas; Cameo, J. Jarvis, New-York, landverhuizers; Jantina, G. Heijeage, Bremen, stukgoed.

Van Gend gezeild:

Elisabeth, F. B. Nepperus, Bordeaux, Eben Eser, F. A. Fuchsen, Avontuur, Johanna Christina, B. Olsson, Schotland, beide ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG, 29 Mei 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
2 J. Zeeuwsche Tarwe	f 8.50	Zomergarst	f 4.40
1 dito dito	- 8.25	N. W. dito	-
N. dito dito	- 7.50	N. W. Gr. Erwten	-
2 J. Walch. dito	- 8.75	Z. Gr. dito	-
1 dito dito	- 8.50	W. Witte dito	-
Nieuwe dito	- 7.75	W. Witteboonen	-
O. Rogge	- 6.50	Br. dito	-
N. Rogge	- 6.75	N. W. Paardenboonen	- 5.50
W. Koolzaad	- 4.70	Z. dito	- 5.20
Zomer dito	-	Raapolie	f 41.50 p. v.
St. Joosland dito	-	Patentolie	- 43.50 -
Haver	-	Lijnolie	- 55.50 -
Boekweit	-	Raapkoeken f . de	st.
Zomerzaad	-	Lijnkoeken - 9.00	104 -
Winter garst	- 4.70		

hij doorgaans slechts karig gevoed wordt; zijn aangezigt is breed en rond, zijn voorhoofd lang en ingedrukt, zijn hoofd in zijne schouders gezakt, de buik rust op zijne knieën. Gierigheid en gulzigheid zijn de eenigste hartstogten, die op zijn gelaat te lezen staan en gedurig om de heerschappij zijner ziel wedijveren.

Het kleine dubbele huishouden, nadat het schadeloos de stormen van 1789 en de stortvlagen van de republiek had doorgestaan, dobberde nu op den statigen vloed van het keizerrijk, toen eene onvoorziene gebeurtenis eensklaps verandering bragt in de onderlinge betrekking der drie verbondenen. Gaandeweg hadden zij al hunne bloedverwanten verloren, op een na, een volle neef van den Heer LEGRAND, bijgevolg zijn eenige erfgenaam.

In het begin van 1803 stierf ook deze, en het vermogen van den Heer LEGRAND evenzeer als dat van den Heer DUMONT, scheen dus aan niemand anders ten deel te zullen vallen, dan aan MARGARETA, beider nicht, die zich dit geluk door hare onvermoeide zorgen welligt had waardig gemaakt. Doch in plaats van te letten op dit verkregen regt, waren de ooms er integendeel, ieder voor zich zelven, op bedacht, om zich die omstandigheid in het eigen belang ten nutte te maken. Met dat oogmerk kwamen zij overeen, dat beider vermogen den langstlevende eenmaal zoude toekomen. Op die wijs behielden zij beiden kans, zeker niet om hunne welvaart, maar om het uitsluitende genot van den gierigaard te eeniger tijd verdubbeld te zien. Wat ging er nu om in die drie zielen, aan dezelfde drift overgegeven, door dezelfde begeerte geprikkeld? De band der vriendschap scheen tusschen de grijaards nog naauwer toegehaald; zij verlieten elkander geen oogenblik meer, sloegen elkaâr gedurig gade en bragten hunne dagen door met onderling te raadplegen, elkander raad te geven tot behoud hunner gezondheid. Nooit waren zij elkander zoo genegen geweest naar 't scheen, nooit hadden zij zulke herhaalde betuigingen van vriendschap met elkander gewisseld. En evenwel, er schuilde blijkbaar eene heimelijke gedachte achter die betuigingen, waar geen van beide welligt eenig geloof aan sloeg. MARGARETA alleen had de vrienden doorgrond, en glimlachte vaak wanneer zij hen aanzag.

Van somber en stroef werden zij eensklaps vertrouwelijk, ja bijna vrolijk; en den Heer LEGRAND, die van aard en handelwijze volkomen veranderde, ging zelfs zoo ver, dat hij voorstelde, ten einde, zoo als hij lagchend zeide, het tijdstip waarop hunne overeenkomst tot stand zou komen, zoo ver mogelijk te verwijderen, twee dagen in de week een rijkelijker middagmaal te houden, waarvan ieder op zijne beurt de kosten zou dragen. Dit voorstel vond veel bijval bij zijnen vriend, wiens gulzigheid er door gestreeld werd, met aangroeijende hoop tevens op het genot der nalatenschap van LEGRAND, uit aanmerking van het onmiskenbare voordeel, voor hem gelegen in het bezit van meerdere levenskracht. Er ontstond nu tusschen de twee grijsaards een spel, waarbij MARGARETA heimelijk op den inzet gluurde, en de kansen wel eens naar welgevallen regelde. Was de Heer LEGRAND gastheer, dan werden den Heer DUMONT allerlei smakelijke spijzen voorgezet, in de nederigste gedaante, maar rijkelijk gekruid. De geurigste wijnen en de uitgezochtste lekkernijen, wekten beurtelings zijne eetlust. Dan steeg hem het bloed naar het hoofd, zijn hals zwol op, zijn gelaat werd paars en zijne aamborstigheid dreigde ieder oogenblik met eene verstikking. Was daarentegen zijne beurt gekomen om zijnen vriend te onthalen, dan was er naauwelijks voor eenen gast eten genoeg opgezet, en haastte hij zich om zelf daar het grootste deel van na zich te nemen, terwijl de Heer LEGRAND, daarover zeer voldaan, niet naliet telkens eene ongesteldheid voor te wenden, die hem den eetlust benam. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIRREN.